

ΓΛΩΣΣΑΡΙ

Οι τύποι της θεατρικής σκηνής

Το **αρχαίο ελληνικό θέατρο** ήταν υπαίθριο και αμφιθεατρικό, χτισμένο σε φυσικούς λόφους, για να προσφέρει εξαιρετική ακουστική και ορατότητα. Τα κύρια μέρη του θεάτρου ήταν: (α) το κοίλον (ο χώρος καθισμάτων για τους θεατές, διαμορφωμένος σε ημικύκλιο), (β) η ορχήστρα (ο κυκλικός ή ημικυκλικός χώρος όπου δρούσε ο Χορός), (γ) η σκηνή (ο χώρος πίσω από την ορχήστρα, που υπηρετούσε πολλαπλές λειτουργικές ανάγκες), (δ) το προσκήνιο (το μπροστινό μέρος της σκηνής, που βρισκόταν ακριβώς μπροστά από το κύριο κτίριο της σκηνής, και χρησίμευε ως μέρος της δράσης) και (ε) οι πάροδοι (οι δίοδοι στα πλάγια της σκηνής, μέσω των οποίων εισέρχονταν και εξέρχονταν οι ηθοποιοί και ο Χορός).

Το **ελισαβετιανό θέατρο** ήταν επίσης υπαίθριο και οι παραστάσεις γίνονταν κατά τη διάρκεια της ημέρας, υπό το φυσικό φως. Η σκηνή ήταν μια υπερυψωμένη πλατφόρμα που προεξείχε στο κέντρο μιας αυλής, περιβαλλόμενη από θεατές. Στο πίσω μέρος της σκηνής υπήρχε μια πολυεπίπεδη πρόσοψη, με δύο μεγάλες πόρτες για τις εισόδους και εξόδους των ηθοποιών, ενώ υπήρχαν και παγίδες στη σκηνή για ξαφνικές εμφανίσεις ηθοποιών που υποδύονταν τα φαντάσματα.

Η **ιταλική σκηνή** είναι μια κλειστή σκηνή, μετωπική και υπερυψωμένη. Οι θεατές κάθονται στην πλατεία του θεάτρου, ενώ υπάρχει μια κύρια αυλαία που ανοίγει και κλείνει, για να αποκαλύψει τη σκηνή και τα σκηνικά, τα οποία είναι σχεδιασμένα με προοπτική, ώστε να δημιουργούν την εντύπωση βάθους.

Η **κυκλική σκηνή** είναι μια σκηνή που περιβάλλεται από θεατές από όλες τις πλευρές. Οι ηθοποιοί παίζουν σε έναν κυκλικό χώρο και οι θεατές κάθονται γύρω τους, γεγονός που τους επιτρέπει να βρίσκονται κοντά στη δράση, να έχουν πανοραμική θέα και μια πιο προσωπική και άμεση εμπειρία.

Στο **σύγχρονο θέατρο**, η αρχιτεκτονική της θεατρικής σκηνής έχει εξελιχθεί σε σημαντικό βαθμό, συνδυάζοντας παραδοσιακά στοιχεία με καινοτόμες τεχνολογίες και προηγμένους μηχανισμούς για την αλλαγή σκηνικών, τις εμφανίσεις και τις εξαφανίσεις ηθοποιών και τα ειδικά εφέ.